

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobců: 1) **J. B.**, 2) **R. Z.**, 3) **E. Z.**, 4) **L. M.**, 5) **H. M.**, 6) **M. N.**, 7) **R. L.**, 8) **A. M.**, 9) **J. M.**, všichni zast. Mgr. et Mgr. Tomášem Sedláčkem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 2a, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru dopravy**, se sídlem v Brně, Kounicova 67, Brno 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy, ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. 5400/OD/MMB/0139958/2008/-Ro-/66/, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno – Komín, stavebního úřadu (dále též „prvostupňový správní orgán“, či „stavební úřad“) ze dne 16. 5. 2008, č.j. SÚ 1260/07/267/5P, bylo stavebníkovi – Statutární město Brno, zast. společností Brněnské komunikace a.s., vydáno stavební povolení na stavbu „Cyklistické stezky Komín (Sokolovna) – Veslařská, I. Etapa“ v Brně – Komíně na pozemcích KN p.č. 1545/97, 1553/1, 1553/2, 1555/2, 15561/2, 1558/4, 1558/5, 1559/2, 1560/2, 1573/2, 1574/2, 1575/2, 1576/2, 1578/2, 1579/2, 1581/2, 1582/2, 1583/2, 1584/2, 1586/2, 1587/2, 1588/2, 1607/2, 1608/5, 1635/8, 1635/9, 1635/10, 1635/36, 1635/37, 1635/38, 1635/39, 1635/40, 1635/41, 1635/42, 1635/43, 1635/44, 1635/45, 1635/46, 1635/47, 1635/48, 1635/49, 1635/50, 1635/51, 1635/52, 1635/53,

1635/54, 1635/55, 1639/1, 1639/2, 1639/4, 1639/5, 1639/6, 1639/7, 1639/8, 1639/9, 1639/10, 1652/1, 1652/2, 1654/2 a 1656/2 (dále též „stavba“). K odvolání žalobců bylo toto rozhodnutí částečně změněno rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru dopravy, ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. 5400/OD/MMB/0139958/2008/-Ro-/66/, a to tak, že z výrokové části byly vypuštěny pozemky parc. č. 1558/5 a 1652/1, na str. 10 a v rozdělovníku byl vypuštěn pozemek parc. č. 1635/40 a na str. 4 byl vypuštěn pozemek parc. č. 1656/2. Ve zbývajících částech bylo označené rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobců zamítnuto.

Proti těmto rozhodnutím podali žalobci včasnou žalobu. V prvním žalobním bodě žalobci výslovně uváděli, že rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno – Komín, všeobecného oddělení, ze dne 2. 7. 2007, byla zamítnuta žádost (Brněnských komunikací a.s.) o změnu pozemní komunikace umístěné na levém břehu Svratky z účelové komunikace na komunikaci místní. Dne 8. 4. 2008 vydal tentýž správní orgán usnesení, kterým zastavil řízení stran charakteru komunikace, a to z důvodu, že Brněnské komunikace a.s. vzali žádost zpět. Poukázali na znění § 17 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních komunikacích“), jakož i na § 3 odst. 3 téhož zákona, podle něhož v případě, kdy změna kategorie pozemní komunikace vyžaduje změnu vlastnických vztahů k pozemní komunikaci, může příslušný silniční správní úřad vydat rozhodnutí o změně kategorie pouze na základě smlouvy o budoucí smlouvě o převodu vlastnického práva k dotčené pozemní komunikaci (uzavřené mezi stávajícím vlastníkem a budoucím vlastníkem). Vzhledem k tomu, že komunikace kolem levého břehu řeky Svratky není uvedena v seznamu místních komunikací a není ani v žádném seznamu a mapách místních komunikací, dospěl Úřad městské části města Brna, Brno – Komín, všeobecné oddělení, k jednoznačnému závěru, že se jedná o účelovou komunikaci. Účelovou komunikací se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích rozumí pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Rozhodnutími stavebního úřadu (Úřadu městské části města Brna, Brno – Komín, stavební úřad) však byla zřízena věčná břemena mj. k pozemkům p.č.: 1588/2, 1639/8, 1652/2, 1654/2, 1656/2 v k.ú. Komín, přestože u těchto pozemků, které jsou zastavěny účelovou komunikací, to nebylo na základě § 17 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích možné, z důvodu, že věčná břemena je možné zřídit pouze ke stavbě dálnice, silnice nebo místní komunikace, nikoli ke stavbě komunikace účelové, která se nachází na pozemcích žalobců. Vlastníci pozemků vyslovili nesouhlas se zřízením věčných břemen k těmto pozemkům a s uzavřením kupních smluv s městem Brno. Současně žádnému ze žalobců (jako vlastníkům dotčených pozemků) nebyla do dnešního dne vyplacena náhrada za zřízení těchto břemen, resp. za toto vyvlastnění. S ohledem na výše uvedené dovozují, že označená rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích, přičemž došlo k porušení ústavně zaručených práv zejména čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod. Ve druhém žalobním bodě žalobci zejména namítali, že se správní orgány se nevypořádaly s jejich námitkami, jak to ukládá § 115 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Stavební úřad uvedl, že stavebník doložil práva věčného břemene k dotčeným pozemkům žalobců, přičemž ta byla zřízena proti vůli žalobců a nebyly respektovány oprávněné zájmy žalobců, jak to má na mysli § 17 odst. 3 citovaného zákona. Doplnili, že vybudování cyklistické stezky není ve veřejném zájmu. Cyklistická stezka se nachází již na pravém břehu řeky Svratky a nyní zřizovaná stezka je tak duplicitní, což opakovaně namítali v řízení. Žalobci zaslali dne 19. 9. 2003 městu Brno petici, ve které nesouhlasili s realizací cyklostezky. S její realizací nesouhlasil ostatně i Magistrát města Brna, odbor dopravy, který argumentoval i šířkou účelové komunikace. Tvzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že své námitky měli uplatnit v rámci územního řízení, je účelové. Poukázali na to, že zřízením cyklistické stezky

dojde ke střetu oprávněných zájmů zahrádkářů a cyklistů. V současné době slouží účelová komunikace výhradně k dopravní obslužnosti zahrádkářů a zřízením cyklistické stezky by došlo ke znemožnění příjezdu žalobců k jejich pozemkům. V dalším žalobním bodě žalobci brojili proti tomu, že stavebník nedoložil svůj vztah k předmětným pozemkům. Prvostupňový správní orgán se podle žalobců mylí, když tvrdí, že stavebník doložil právo věcného břemene k pozemkům, přičemž ani nespecifikoval, ke kterým pozemkům měla být zřízena a dovozují nepřekoumatelnost jeho rozhodnutí. Žalovaný se přitom nezabýval námitkou žalobců, že stavebníkem nebyly doloženy smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene v požadovaném termínu. Navrhli zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení. Požádali o přiznání odkladného účinku žalobě.

Ze soudního spisu vyplývá, že usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2009, č.j. 29 Ca 181/2009-77, nebyl žalobě přiznán odkladný účinek. Ze soudního spisu dále vyplývá, že na základě výzvy zdejšího soudu doručil žalovaný k žalobě písemné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že právo stavebníka umístit na pozemcích ve vlastnictví žalobců stavbu vyplynulo ze správních rozhodnutí vydaných na základě § 17 zákona o pozemních komunikacích, na něž též prvostupňový správní orgán i odkázal. Protože všechna rozhodnutí byla pravomocná, neměl důvodu se jimi zabývat a zpochybňovat je, resp. je přezkoumávat. Věcná břemena spočívají v existenci stavby pozemní komunikace, provozu na ní, provádění údržby a oprav komunikace, jsou zapsána v katastru nemovitostí. K námitce, že cyklistická stezka je vybudována již na pravé straně řeky, žalovaný uvedl, že o umístění stavby se rozhoduje v územním řízení a nikoliv ve stavebním řízení. V územním řízení bylo vydáno územní rozhodnutí, s nímž je předmětná stavba v souladu, což potvrdil svým souhlasným stanoviskem i územní orgán. S odkazem na výše uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Konečně ze soudního spisu vyplývá, že krajský soud nařídil na den 1. 6. 2010 ve věci ústní jednání, při kterém zástupce žalobců zejména odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí pro vady řízení a pro nezákonnost zrušeno a aby bylo uloženo žalovanému zaplatit náklady řízení. Zástupkyně žalovaného pak při jednání odkázala na své vyjádření k žalobě a zopakovala tam obsažené závěry. Náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Ze správního spisu vyplynuly pro zdejší soud následující podstatné skutečnosti: Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 4. 2003, č.j. SÚ 5232/02/3 (které bylo uveřejněno veřejnou vyhláškou a nabylo právní moci dne 23. 5. 2003), bylo vydáno územní rozhodnutí č. 234, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Cyklostezka Komín (Sokolovna) – Veslařská“. Dne 25. 4. 2007 podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení na tuto stavbu. Dne 1. 10. 2007 stavební úřad veřejnou vyhláškou oznámil zahájení stavebního řízení, resp. nařídil ústní jednání, a to za účelem projednání žádosti o vydání stavebního povolení na stavbu, jež se měla dotknout mimo jiné též pozemků parc. č. 1639/8 (ve vlastnictví žalobce 1 – vyčleněn z pozemku parc. č. 1639/1 dle geometrického plánu pro rozdělení pozemku ze 3. 9. 2003 č. 1526-15/2003), 1652/2 (ve vlastnictví žalobců 2 a 3 – vyčleněn z pozemku parc. č. 1652), parc. č. 1654/2 (ve vlastnictví žalobců 4 a 5 – vyčleněn z pozemku parc. č. 1654) a parc. č. 1656/2 (ve vlastnictví žalobce 6 – vyčleněn z pozemku parc. č. 1656), všechny v kat. území Komín. Ze správního spisu dále plyne, že u těchto pozemků již v době podání žádosti o vydání stavebního povolení bylo v katastru nemovitostí zřízeno věcné břemeno spočívající v právu existence komunikace, provozu na ní, provádění údržby a oprav, a to rozhodnutími stavebního úřadu o zřízení věcného břemene podle § 17 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ze dne 18. 12. 2006, č.j. SÚ-3028/2006 /612/4P, SÚ-3799/2006 /757/5P, SÚ-3030/2006 614/4P a SÚ-3026/2006 /610/3P, která jsou součástí správního spisu. Součástí veřejné vyhlášky bylo poučení o možnosti uplatnit námitky nejpozději při ústním jednání (dne

6. 11. 2007). Na tomto jednání uplatnili námitky mj. žalobci 1, 4, 5 a 6, kteří vyjádřili s umístěním stavby pouze obecně formulovaný nesouhlas. Ostatní žalobci námitky neuplatnili. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 16. 5. 2008 vydal stavební úřad předmětné stavební povolení na stavbu. V odůvodnění ve vztahu k souzené věci uvedl, že označení žalobci vyjádřili nesouhlas se stavbou bez odůvodnění, přičemž stavebník doložil právo věcného břemene k pozemkům. Stezka je určena nejen pro cyklisty, ale i pro pěší. Bude sloužit i pro lehká motorová vozidla k zajištění její údržby a obsluhy (zásobování) přilehlých nemovitostí, případně pro občasně pojíždění strojních mechanismů Povodí Moravy s.p. v rámci údržby říčního koryta. Doprava zde bude obousměrná. V rozhodnutí dále shrnul vyjádření, stanoviska a rozhodnutí dotčených orgánů státní správy a stanovil podmínky provedení stavby. Stavebníkovi přitom mj. uložil, že budou dodrženy podmínky územního rozhodnutí č. 234 ze dne 18. 4. 2003, čj. SU 5232/02/3; stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení; stavebník zajistí vytyčení prostorové polohy stavby subjektem k tomu oprávněným; stavba bude dokončena nejpozději do 24 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu, o který bude požádáno před stanoveným termínem dokončení stavby. Ze správního spisu dále plyne, že proti označenému rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání mj. všichni žalobci s tím, že nebyly vyřešeny střety zájmů osob, které by realizací stavby byly dotčeny, tedy zejména vlastníci pozemků, přes něž má být stezka budována. Charakter pozemku nemůže být měněn bez souhlasu vlastníka. Dřívější snaha o změnu kategorie komunikace z účelové na místní byla neúspěšná. Na druhé straně řeky Svratky již je cyklistická stezka a dochází tak k duplicitě. Námitky účastníků řízení, které byly vzneseny a které byly posouzeny jako neodůvodněné proto, že nebyly vzneseny na místě, odůvodněny byly, když v zásadě všichni nesouhlasili se změnou charakteru komunikace. Stavebník též před vydáním rozhodnutí činil nestandardní kroky k získání vlastnictví k pozemkům, popř. ke zřízení práva odpovídajícího věcnému břemeni, když bez jakéhokoli právního důvodu byly vlastníkům zasílány finanční prostředky představující kupní cenu pozemků. Stavební úřad se nevypořádal s námitkami účastníků řízení. Zavádějící je též tvrzení, že doložil právo odpovídající věcnému břemeni k daným pozemkům, které však blíže neidentifikoval a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Nepravdivým je tvrzení, že stavebník doložil svou žádost uzavřenými smlouvami o budoucí smlouvě na věčné břemeno se všemi vlastníky dotčených pozemků v požadovaném termínu. Ze správního spisu konečně vyplývá, že o odvolání žalobců rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. 5400/OD/MMB/0139958/2008/-Ro-/66/). V odůvodnění zejména uvedl, že žalobci 1 až 6 neuplatnili své námitky v rámci územního rozhodnutí, ale až ve stavebním řízení, nadto pouze vyjádřením obecného nesouhlasu, když stavebník doložil právní vztah k dotčeným pozemkům. U žalobců 7 až 9 vyšel žalovaný ze závěru, že žalobci neuplatnili své námitky v rámci ústního jednání ve stavebním řízení, ač tak mohli učinit s ohledem na veřejnou vyhlášku, která konání stavebního řízení i ústního jednání o žádosti o vydání stavebního povolení obsahovala, a nebyla tak splněna zásada koncentrace řízení. K pozemkům mimo jiné ve vlastnictví žalobců 1 až 6 je zřízeno věčné břemeno pro účely pozemní komunikace, provozu na ní, provádění její údržby a oprav, a to na základě shora citovaných rozhodnutí stavebního úřadu. K zatížení pozemků věcnými břemeny došlo v souladu se zákonem o pozemních komunikacích, za která též byla poskytnuta náhrada. Stavebník tak prokázal právní vztah k dotčeným pozemkům, byť se tak nestalo smlouvami o budoucích smlouvách, o kterých odvolacímu orgánu též není nic známo. Pokud pak žalobci v odvolání namítali, že již po pravém břehu Svratky cyklistická stezka vede, pak jde o námitku, která měla být řešena v územním řízení, nikoli v řízení stavebním v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona. Konkrétní námitky ve stavebním řízení vzneseny ze strany odvolatelů nebyly. Ostatní odvolatelé (mimo jiné žalobci 7 až 9) pak jsou majiteli sousedících pozemků či staveb na

nich. K jejich námitkám mohlo být přihlédnuto nejpozději při ústním jednání, když tito nereagovali na zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou, vydanou stavebním úřadem dne 1. 10. 2007, č.j. SÚ 1260/07/267/3P. Změnu rozhodnutí pak žalovaný odůvodnil tím, že žalobce 6 (M. N.) není vlastníkem pozemku parc. č. 1635/40 v kat. území Komín, přičemž pozemky parc. č. 1558/5 a 1652/1 oba v kat. území Komín nebudou dotčeny předmětnou stavbou.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „soudní řád správní“, či „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo vydáno stavební povolení na předmětnou stavbu cyklistické stezky.

Předně je třeba uvést, že každá nová stavba má potenciál zasáhnout řadu právních vztahů. Za účelem minimalizace těchto zásahů vytvořil zákonodárce podrobný proces, který samotné stavbě předchází. Tento proces se sestává z několika fází, mj. z fáze územního plánování, fáze územního rozhodování, fáze stavebního povolení, resp. z tzv. fáze schvalovací (kolaudační), z nichž každá směřuje k částečně odlišnému cíli. Tyto fáze, které na sebe logicky navazují, je přitom nutno vidět v jejich souvislostech, přičemž je třeba respektovat jejich smysl a funkci, resp. od toho se odvíjející různý rozsah práv a povinností dotčených osob a jeho obranu. V podobném duchu se ostatně nese i judikatura Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2004, č.j. 5 A 107/2001-53, přístupný na www.nssoud.cz, z níž vyplývá, že jednotlivá řízení upravená ve stavebním zákoně je nutno vidět v jejich vzájemné časové, formální a obsahové souvztažnosti, neboť např. ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumá zejména, zda dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí, a rovněž v kolaudačním řízení stavební úřad zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Označená ochrana dotčených osob však musí mít zákonitě své limity. Množina těchto osob (potenciálních účastníků řízení) bývá totiž povětšinou natolik rozsáhlá, že by v případě nulové existence omezení pro uplatnění jejich práv dokázala uvedené procesy zcela eliminovat, tedy zabránit nové výstavbě. Jedním z těchto limitů je limit časový. V územním a stavebním řízení totiž účastníci řízení mohou své připomínky, resp. námitky účinně uplatňovat pouze ve stanovených lhůtách, přičemž k námitkám či připomínkám uplatněným po lhůtě nemůže být v dalším řízení přihlédnuto, podrobněji k tomu viz níže. Dalším limitem je limit osobní a limit věcný, který umožňuje pouze ochranu v zákoně vymezených subjektů (zejména tzv. účastníků řízení), resp. pouze ochranu v zákoně vymezených práv.

Podle § 109 odst. 1 stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení: a) stavebník, b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna či udržovací práce, není-li stavebníkem,

nejde-li o případ uvedený v písmenu g), c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena, e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, g) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu ve stavebním řízení, které se týká domu nebo společných částí domu anebo pozemku; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona k žádosti stavebník připojí: a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí.

Podle § 112 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto.

Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona účastníkům řízení, kteří byli o zahájení stavebního řízení uvědoměni veřejnou vyhláškou, se stavební povolení oznamuje doručením veřejnou vyhláškou. Stavebníkovi a vlastníkově stavby, na které má být provedena změna, se však doručuje stavební povolení do vlastních rukou. Podle § 192 stavebního zákona na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle § 144 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky. Podle § 144 odst. 2 správního řádu lze účastníky v řízení s velkým počtem účastníků o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce; lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení vyhlášky na úřední desce.

Optikou výše uvedeného nahlížel Krajský soud v Brně na souzenou věc a žalobcům v jejich žalobních bodech, potažmo námitkách v nich obsažených, nemohl přisvědčit.

Žalobci v prvním bodě žaloby (jejímž předmětem je rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2008 a jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 5. 2008, kterým bylo vydáno stavební povolení na předmětnou stavbu) brojili proti rozhodnutím správních orgánů stran změny charakteru pozemní komunikace, resp. proti rozhodnutím, kterým byla zřízena věcná břemena, tedy nikoliv proti rozhodnutím stran stavebního povolení na předmětnou stavbu, ale proti rozhodnutím jiných správních orgánů v jiných věcech.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Z toho tedy plyne, že jiné úkony správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 2 soudního řádu správního je soud oprávněn přezkoumat pouze tehdy, nebylo-li možné takový úkon přezkoumat na podkladě žaloby ve správním soudnictví. Ostatně to potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, k tomu viz např. rozsudek ze dne 29. 6. 2007, č.j. 4 As 37/2005-83, v němž se uvádí, že „Podle § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Předpokladem takového přezkumu tedy je, aby: 1. existoval tzv. subsumovaný správní akt (tj. správní akt podmiňující vydání, resp. obsah finálního správního aktu), 2. finální správní akt byl ve správním soudnictví napaden projednatelnou žalobou, 3. nezákonnost subsumovaného správního aktu byla v žalobě namítnuta (zde se jedná o promítnutí dispoziční zásady; Nejvyšší správní soud tu ponechává stranou případy nicotnosti či nepřezkoumatelnosti subsumovaného správního aktu, neboť dalece překračují rámec souzené věci), 4. se nejednalo o takový subsumovaný správní akt, jímž by byl vázán i sám soud, 5. nebylo možno subsumovaný akt napadnout ve správním soudnictví samostatnou žalobou (ostatně v takovém případě by se vlastně ani nejednalo o akt subsumovaný, nýbrž o akt řetězící se, popřípadě zcela samostatný, čili nebyla by splněna již první podmínka).“

Krajský soud proto posuzoval, zda předmětná rozhodnutí (rozhodnutí, kterými byla zřízena věcná břemena, resp. rozhodnutí o změně charakteru pozemní komunikace) nemohli žalobci napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Ze správního a soudního spisu vyplývá, že rozhodnutími stavebního úřadu ze dne 18. 12. 2006, č.j. SÚ-3028/2006 /612/4P, SÚ-3799/2006 /757/5P, SÚ-3030/2006 614/4P a SÚ-3026/2006 /610/3P, byla zřízena věcná břemena spočívajícího v právu existence komunikace, provozu na ní, provádění údržby a oprav. Tato věcná břemena byla zřízena mimo jiné k pozemkům ve vlastnictví žalobců 1 až 6 a v katastru nemovitostí byla zapsána ještě před tím, než byl stavebník vyzván k doplnění své žádosti o stavební povolení, což je patrné z výpisů z katastru nemovitostí, jež jsou součástí správního spisu odvolacího orgánu. Proti těmto rozhodnutím bylo přípustné odvolání, o čemž též byli účastníci (žalobci 1 až 6) v rozhodnutí poučeni. Rozhodnutí však nabylo právní moci, aniž by odvolací řízení proběhlo. Podle krajského soudu se přitom jedná o rozhodnutí ve správní věci posléze náležející do přezkumné pravomoci soudů ve správním soudnictví (k tomu podpůrně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 4 As 47/2003, přístupný na www.nssoud.cz), tedy rozhodnutí, které mohli žalobci napadnout samostatnou žalobou. Jinými slovy, protože proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání a v návaznosti na to i správní žaloba podle § 4 odst. 1 písm. a), resp. § 65 soudního řádu správního, pročež této možnosti žalobci 1 až 6 nevyužili, nelze v nyní projednávané věci přezkoumat správnost a zákonnost postupu speciálního stavebního úřadu při zřizování věcného břemene na jejich pozemcích (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního).

Co se týče dalších žalobci uváděných rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Komín, všeobecného oddělení, ze dne 2. 7. 2007 (č.j. 280.6.0./1387-8/07/DV), kterým byla zamítnuta žádost Brněnských komunikací a.s. o změnu kategorie pozemní komunikace situované na levém břehu Svratky, jakož i rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Komín, všeobecného oddělení, ze dne 8. 4. 2008 (č.j. 280.6.0./1387-26/08/DV), kterým bylo zastaveno řízení o změnu kategorie pozemní komunikace, konstatuje krajský soud, že i proti těmto rozhodnutím mohli dotčení účastníci řízení (žalobci) podat odvolání, resp. následně i správní žalobu (k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 3. 2009, č.j. 22 Ca 333/2008-46). Ani tyto rozhodnutí proto nemohl krajský soud s odkazem a § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat. V důsledku toho se proto krajský soud nemohl zabývat námitkami zpochybňujícími zákonnost, či neústavnost označených rozhodnutí, kdy žalobci dovozovali porušení Listiny základních práva svobod z důvodu zřízení věcných břemen, resp. z důvodu žalobci tvrzeného vyvlastnění, či nevyplacení finančních náhrad za toto údajné vyvlastnění. Opačný přístup by vedl k překrývání soudní ochrany, resp. značné právní nejistotě, neboť by soud mohl i po uplynutí lhůty k žalobě (§ 73 s. ř. s.), zrušit i dřívější rozhodnutí správních orgánů, které mohly žalobci samostatně napadnout. Z tohoto důvodu toto zákonodárce zakazuje (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). K případné finanční náhradě krajský soud poznamenává, že z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 4 As 47/2003-50, plyne, že je nezbytné rozlišovat, zda správní orgán rozhoduje ve sporu o vlastnické právo, nebo zda rozhoduje o zřízení věcného břemene či o vyvlastnění. Rozhodnutí správního orgánu o zřízení věcného břemene nebo o vyvlastnění není rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci vydaným v mezích zákonné pravomoci správního orgánu ve smyslu § 68 písm. b) s. ř. s. a jeho přezkum tak náleží do pravomoci správních soudů a nikoliv soudů obecných; rozhodnutím ve věci soukromého práva (tedy takové, které nemůže přezkoumat správní soud) je však rozhodnutí o určení způsobu a výše náhrady.

Krajský soud se dále zabýval námitkami žalobců obsaženými ve druhém žalobním bodě. Žalobci v něm zejména uváděli, že správní orgány se nevypořádaly s námitkami žalobců, přičemž tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že své námitky měli uplatnit v rámci územního řízení, je účelové. Ze správního spisu k těmto námitkám plyne, že dne 16. 5. 2008 vydal stavební úřad předmětné stavební povolení na stavbu. V odůvodnění ve vztahu k souzené věci uvedl, že žalobci 1, 4, 5 a 6 vyjádřili nesouhlas se stavbou bez odůvodnění, přičemž stavebník doložil právo věcného břemene k pozemkům. Stezka je určena nejen pro cyklisty, ale i pro pěší. Bude sloužit i pro lehká motorová vozidla k zajištění její údržby a obsluhy (zásobování) přilehlých nemovitostí, případně pro občasné pojíždění strojních mechanismů Povodí Moravy s.p. v rámci údržby říčního koryta. Doprava zde bude obousměrná. V rozhodnutí dále shrnul vyjádření, stanoviska a rozhodnutí dotčených orgánů státní správy a stanovil podmínky provedení stavby. Stavebníkovi přitom mj. uložil, že budou dodrženy podmínky územního rozhodnutí č. 234 ze dne 18. 4. 2003, č.j. SU 5232/02/3; stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení; stavebník zajistí vytyčení prostorové polohy stavby subjektem k tomu oprávněným; stavba bude dokončena nejpozději do 24 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu, o který bude požádáno před stanoveným termínem dokončení stavby. Ze správního spisu dále vyplývá, že proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podali všichni žalobci odvolání, podrobně rekapitulováno výše, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zejména uvedl, že zatížení předmětných pozemků věcnými břemeny bylo provedeno na základě pravomocných správních rozhodnutí vydaných dle zákona o pozemních komunikacích, přičemž za zřízení těchto věcných břemen byly vlastníkům pozemků poskytnuty jednorázové finanční náhrady a nejedná se tedy o plnění bez právního důvodu, jak namítali odvolatelé. K námitce stran

zpochybnění umístění cyklistické stezky po levé straně řeky Svratky žalovaný poukázal na pravomocné územní rozhodnutí č. 234 vydané stavebním úřadem dne 18. 4. 2003 pod č.j. SÚ 5232/02/3 (právní moc dne 23. 5. 2003), kterým bylo o situování cyklistické stezky rozhodnuto, přičemž v rámci stavebního řízení již nelze přihlídnout k takovým námitkám účastníků řízení, jež byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení. Žalovaný dále uvedl, že námitky odvolatelů v průběhu stavebního řízení vzneseny nebyly, resp. byl vysloven při ústním jednání konaném dne 6. 11. 2007 u prvostupňového správního orgánu (ze strany některých odvolatelů) pouze obecně nesouhlas se stavbou, aniž byl tento nesouhlas jakkoliv odůvodněn. Další odvolatelé (žalobci 7 až 9) jsou majiteli, popř. spolumajiteli sousedních pozemků a staveb na nich. Dle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona jsou účastníky stavebního řízení vlastníci sousedního pozemku nebo stavby na něm, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena. Případné námitky však mohou účastníci stavebního řízení uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto (§ 112 odst. 1 stavebního zákona). Výše jmenovaní nereagovali na oznámení zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou, kterou vydal prvostupňový správní orgán dne 1. 10. 2007, č.j. SU 1260/07/267/ 3P, a v níž umožnil účastníkům řízení uplatnit své námitky nejpozději při ústním jednání, které se konalo dne 6. 11. 2007. Jmenovaní odvolatelé se jako účastníci řízení prezentovali až v odvolání a ani v něm neuvedli, jak by mohla být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena. Zamítnutí odvolání vůči těmto odvolatelům opírá odvolací orgán o zásadu koncentrace řízení, která je uplatňována ve stavebním řízení a která znamená, že námitky a připomínky účastníků řízení nelze uplatnit po lhůtě stanovené stavebním úřadem, ale je nutno je soustředit do určitého data; k později podaným námitkám se nepřihlíží. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobci 1 až 6 neuplatnili své námitky v rámci územního rozhodnutí, ale až ve stavebním řízení, nadto pouze vyjádřením obecného nesouhlasu. U žalobců 7 až 9 vyšel žalovaný ze závěru, že žalobci neuplatnili své námitky v rámci ústního jednání ve stavebním řízení, ač tak mohli učinit s ohledem na vyrozumění veřejnou vyhláškou, která konání stavebního řízení i ústního jednání o žádosti o vydání stavebního povolení obsahovala, a nebyla tak splněna zásada koncentrace řízení. Krajský soud proto posuzoval, zda byl takový postup správních orgánů zákonný. Shora citované ustanovení § 112 stavebního zákona zcela zřetelně ukládá účastníkům stavebního řízení, aby své námitky uplatnili nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Totéž konstatuje i § 114 odst. 2 stavebního zákona ve vztahu k námitkám, jež mohly být nebo byly uplatněny při územním řízení. Citované omezení umožňující účinně uplatnit námitky či připomínky pouze ve stanovené lhůtě bývá nazýváno tzv. koncentrací řízení. Tato zásada, resp. její důsledky pro účastníky řízení, byly opakovaně potvrzeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, za všechny např. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č.j. 1 As 25/2007-70, přístupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že účel zakotvení koncentrační zásady v územním a stavebním řízení lze spatřovat ve snaze zákonodárce stanovit určité limity stavebního řízení, zamezit neustálému generování nových námitek, které by ve svém důsledku mohly zcela zabránit jakékoliv stavební činnosti. S ohledem na skutečnost, že o územním řízení, jehož výsledkem bylo shora citované rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 4. 2003, č.j. SÚ 5232/02/3, o umístění stavby „Cyklostezky Komín (Sokolovna) – Veslařská“, byli žalobci vyrozuměni veřejnou vyhláškou a ve lhůtě v ní stanovené nebyly žádné námitky vzneseny, nemohli dohánět toto opomenutí až ve stavebním řízení. Pokud přitom někteří žalobci vyjádřili pouze obecný nesouhlas se stavbou cyklostezky (v rámci ústního jednání dne 6. 11. 2007, o němž byli vyrozuměni dne 1. 10. 2007 veřejnou vyhláškou stavebního úřadu, č.j. SÚ 1260/07/267/3P), nelze správním orgánům vytýkat, že se takovým obecným souhlasem konkrétně nezabývaly, neboť žalobci v něm nespecifikovali, co přesně jim na stavbě vadí, resp. z jakého důvodu nelze stavbu povolit. Pokud jde stricto sensu o námitky žalobců 7 až 9, kteří jako účastníci stavebního řízení vystoupili až v rámci odvolacího řízení, platí pro ně

stejný závěr. Jejich pozemky (na rozdíl od pozemků žalobců 1 až 6, kteří byli účastníky stavebního řízení podle § 109 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, protože na jejich pozemcích byla stavba přímo prováděna), sice nebyly přímo dotčeny stavbou cyklostezky, avšak nepochybně mohlo být jejich vlastnické právo stavbou dotčeno a byli tak účastníky ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Z tohoto důvodu mohli i oni uplatnit námitky, pouze však do skončení ústního jednání ve věci v souladu s § 112 stavebního zákona. I jejich námitky tak jsou uplatněny opožděně, tj. v rozporu se zásadou koncentrace řízení, k tomu viz výše, nadto se jich vůbec netýká námitka stran zřízení věcného břemene, neboť jejich pozemky nebyly dotčeny zřízením věcného břemene jako u žalobců 1 až 6. Krajský soud proto souhlasí se žalovaným, který se označenými námitkami odmítl zabývat z výše specifikovaných důvodů a neshledal tak jeho argumentaci účelovou, ale souladnou se zákonem. Nad rámec právě uvedeného krajský soud z procesní opatrnosti uvádí, že pokud žalobci v odvolání tvrdili, že jejich námitky byly odůvodněny, když v zásadě všichni nesouhlasili se změnou charakteru komunikace, což rozvedli i v žalobě, kde poukazovali i na následnou nemožnost příjezdu ke svým pozemkům, nezbyvá krajskému soudu než opakovaně uvést, že otázka charakteru komunikace byla zkoumána v jiném řízení, jehož výsledkem bylo samostatné rozhodnutí, které mohli žalobci napadnout odvoláním a potažmo následně i správní žalobou, podrobněji k tomu viz výše. Pokud žalobci jak v odvolání, tak i v žalobě uváděli, že cyklistická stezka je vybudována již na pravé straně řeky, opakuje krajský soud ve shodě s žalovaným, že o umístění stavby se rozhoduje v územním řízení a nikoliv ve stavebním řízení a žalovaný proto správně postupoval v souladu se zásadou koncentrace řízení, když se touto námitkou nezabýval. Co se pak týče samotného příjezdu k pozemkům, odkazuje krajský soud na rozhodnutí stavebního úřadu, ve kterém se (v části nazvané „Popis stavby“) uvádí, že stezka je určena nejen pro cyklisty, ale i pro pěší; bude sloužit i pro lehká motorová vozidla mj. k zajištění obsluhy přilehlých nemovitostí. Uváděli-li žalobci, že vybudování cyklistické stezky není v souladu s veřejným zájmem, konstatuje krajský soud, že u veřejně přístupné cyklistické stezky, tedy cyklistické stezky určené pro veřejnost, veřejný zájem z logiky věci jistě neabsentuje. Navíc žalobci ani neuváděli, z jakého důvodu - majícího oporu v zákoně - není možné zřídit stezku na obou stranách řeky a krajský soud takový důvod rovněž neshledal. Stran navazující žalobní námitky, že zaslali dne 19. 9. 2003 městu Brno petici, ve které nesouhlasili s realizací cyklostezky, krajský soud uvádí, že zákon neumožňuje zohlednit údajné námitky obsažené v petici. Žalobci měli námitky uplatnit ve lhůtě a způsobem stanoveným stavebním zákonem, k tomu srovnej zejména § 112 a § 114 stavebního zákona, přičemž stavební zákon neukládá (a to ať již v rámci územního řízení či stavebního řízení) stavebnímu úřadu přihlížet k námitkám vzneseným v rámci petice. Co se týče výslovného tvrzení žalobců - s realizací stavby nesouhlasil i Magistrát města Brna, odbor dopravy, který argumentoval i šířkou účelové komunikace - konstatuje krajský soud předně, že s ohledem na znění § 65 s. ř. s. se žalobci nemohou dovolávat tvrzení třetích osob. Koncepce § 65 s. ř. s. je postavena na zkrácení práv žalobců, nikoliv dalších třetích osob. Žalobou podle § 65 s. ř. s. se tak lze domáhat pouze ochrany práv žalobce, či práv, která žalobci přísluší, a naopak se nelze domáhat zkrácení jiných práv, tedy práv, která přísluší jiným osobám. Tyto závěry potvrdila i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č.j. 7 A 139/2001-67, či rozsudek ze dne 11. 7. 2007, č.j. 2 As 10/2007-83, všechny přístupné na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že vyjádření a námitky, které je účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je tak vyloučeno, aby se domáhal ochrany práv osob jiných, jejichž zcela samostatná práva přísluší hájit pouze jim a je jejich věcí, zda tak učinili do důsledků či nikoli. Krajský soud dále konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že Magistrát města Brna, odbor dopravy, ve svém stanovisku ze dne 4. 2. 2007, č.j. OD 11422/06-Ha, žádné

připomínky (nesouhlas) stran předmětné stavby neuplatnil. Pokud žalobci tento nesouhlas dovozují z přílohy k žalobě, kterou je přípis Primátora města Brna ze dne 28. 11. 2003, č.j. KP/1566, zaslaný panu F. N. (jednomu z účastníků správního řízení, který nepodal žalobu), nelze odhlédnout od data tohoto přípisu, resp. od toho, že nebyl učiněn v rámci předmětného řízení stran povolení stavby; řízení ve věci povolení stavby bylo totiž zahájeno až dne 25. 4. 2007. Pokud žalobci uváděli, že vyslovili nesouhlas se stavbou zejména z důvodu změny kategorie komunikace z účelové na místní, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde shledal, že rozhodnutí stran kategorie komunikace mohli žalobci napadnout samostatným odvoláním, resp. následně samostatnou žalobou, což však neučinili. Obdobně namítali-li žalobci, že prvostupňový orgán nesprávně uvedl, že stavebník doložil práva věcného břemene k dotčeným pozemkům žalobců, neboť ta byla zřízena proti vůli žalobců a nebyly respektovány oprávněné zájmy žalobců, jak to má na mysli § 17 odst. 3 citovaného zákona, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde se již k nepřipustnosti takové námitky z důvodu, že nemá relevanci k napadenému rozhodnutí žalovaného (ale zcela jinému rozhodnutí správního orgánu) vyjádřil. Ani námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodě tak krajský soud nemohl přisvědčit.

Ve třetím žalobním bodě žalobci namítali, že stavebník nedoložil svůj vztah k předmětným pozemkům. Navíc ani nespecifikoval, ke kterým pozemkům měla být věcná břemena zřízena a dovozují nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, ze správního spisu pro zdejší soud vyplynulo, že rozhodnutími stavebního úřadu ze dne 18. 12. 2006, č.j. SÚ-3028/2006 /612/4P, SÚ-3799/2006 /757/5P, SÚ-3030/2006 614/4P a SÚ-3026/2006 /610/3P, byla zřízena věcná břemena spočívajícího v právu existence komunikace, provozu na ní, provádění údržby a oprav. Tato věcná břemena byla zřízena mimo jiné k pozemkům ve vlastnictví žalobců 1 až 6 a v katastru nemovitostí byla zapsána ještě před tím, než byl stavebník vyzván k doplnění své žádosti o stavební povolení, což je patrné z výpisů z katastru nemovitostí, jež jsou součástí správního spisu. Stavebník tak doložil svůj vztah k předmětným pozemkům. Krajský soud přitom neshledal relevanci námitky, že stavebníkem nebyly doloženy smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene v požadovaném termínu. Podstatným bylo prokázat vztah stavebníka k předmětným pozemkům před datem vydání rozhodnutí o povolení stavby, což se i, jak vyplývá ze správního spisu, stalo. Ostatně, jak již bylo opakovaně uvedeno, stavebník u pozemků žalobců nedoložil smlouvy o zřízení věcných břemen, ale rozhodnutí o zřízení věcných břemen. Krajský soud tak souhlasí se žalovaným, který na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že *„Zmiňují-li se odvolatelé o smlouvách o budoucích smlouvách o zřízení věcného břemene s vlastníky stavbou dotčených pozemků, nutno zdůraznit, že o těchto smlouvách není odvolacímu orgánu nic známo a ze spisu nevyplývá, že by takové smlouvy byly nebo měly být uzavřeny. Stavebník prokázal svůj vztah k pozemkům, jež byly zatíženy shora zmíněnými věcnými břemeny, právem z věcných břemen vyplývajícím mu ze správních rozhodnutí shora citovaných.“* Pokud žalobci s těmito rozhodnutími o zřízení věcných břemen nesouhlasili, bylo na nich, aby proti nim brojili odvoláním, popř. následnou žalobou, což však neučinili. Podrobněji odkazuje v této souvislosti krajský soud na výše uvedené, kde se tímto již opakovaně zabýval. Nelze též říci, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, jak žalobci tvrdí pro absenci popisu věcného břemene, jímž jsou jejich pozemky zatíženy. Je pravdou, že stavební úřad ve svém rozhodnutí tyto věcná břemena výslovně nespecifikoval, ty jsou však součástí správního spisu, do kterého mohli účastníci řízení nahlížet. Žalovaný pak navíc v napadeném rozhodnutí k námitce žalobců předmětná věcná břemena přesně popsal, čímž napravil obecnost rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí. K tomu odkazuje krajský soud rovněž na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný dále mj. uvedl, že *„Pozemek p. č. 1588/2 k. ú. Komín ve vlastnictví p. L. D. a pí. M. P. je zatížen věcným břemenem na základě*

správního rozhodnutí vydaného speciálním stavebním úřadem pro pozemní komunikace ÚMČ Brno-Komín pod čj. SÚ 3053/2006/618/7P ze dne 19. 12. 2006 (právní moc ke dni 19. 1. 2007) dle LV 1755 pro obec Brno, k. ú. Komín. Pozemek p. č. 1639/8 k. ú. Komín ve vlastnictví pí. J. B. je zatížen věcným břemenem na základě správního rozhodnutí vydaného výše uvedeným stavebním úřadem pod čj. SÚ-3028/2006/612/4P ze dne 18. 12. 2006 (právní moc k 20. 1. 2007) dle LV 630 pro obec Brno, k. ú. Komín. Pozemek p. č. 1652/2 k. ú. ve vlastnictví p. R. Z. a pí E. Z. je zatížen věcným břemenem na základě správního rozhodnutí vydaného pod čj. SÚ 3799/2006/757/SP ze dne 18. 12. 2006 (právní moc k 19. 1. 2007) dle LV 1766 pro obec Brno, k. ú. Komín. Pozemek p. č. 1654/2 k. ú. Komín ve vlastnictví p. L. M. a pí H. M. je zatížen věcným břemenem na základě správního rozhodnutí vydaného pod čj SÚ-3030/2006/614/4P ze dne 18. 12. 2006 (právní moc ke dni 19. 1. 2007) dle LV 553 pro obec Brno, k. ú. Komín. Pozemek p.č. 1656/2 k. ú. Komín ve vlastnictví pí. M. N. je zatížen věcným břemenem na základě správního rozhodnutí vydaného pod čj. SÚ-3 026/2006/61 0/3P ze dne 18. 12. 2006 (právní moc k 21. 2. 2007) dle LV 1326 pro obec Brno, k. ú. Komín.“ Ani námitkám obsaženým v posledním žalobním bodě proto krajský soud nemohl přisvědčit.

S ohledem na výše uvedené proto Krajskému soudu v Brně nezbylo než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Jako obiter dictum krajský soud doplňuje, že si uvědomuje intenzitu dotčení práv žalobců z důvodu stavby předmětné cyklostezky. Jak již však bylo výše uvedeno, ve stavebním řízení mohou účastníci řízení své připomínky, resp. námitky účinně uplatňovat pouze ve stanovených lhůtách, přičemž k námitkám či připomínkám uplatněným po lhůtě nemohou správní orgány přihlížet. Na správním soudu pak je v případě podané žaloby posoudit, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, popř. zda se v řízení nevyskytly vady, které by na jeho výsledek měly vliv, podrobněji k tomu viz § 65 a násl. s. ř. s. Správní soud při tomto posouzení (přezkumu) musí respektovat rozsah žalobních námitek, jejichž relevanci navíc může posoudit pouze ve vztahu k napadenému rozhodnutí, nikoliv rozhodnutím, které mohly žalobci napadnout samostatnou žalobou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci však v žalobě námitkami brojili především proti rozhodnutím, které měli napadat dříve, a které nyní zdejší soud již posoudit nemůže, resp. uváděli námitky, kterými zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného pro výše uvedené důvody majícími základ v právní úpravě zpochybněna být nemohla.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobci úspěšní ve věci nebyli a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, ostatně žalovaný při jednání soudu výslovně uvedl, že náhradu nákladů řízení nepožaduje, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 1.6.2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků